

Свободата...

Ето що разказва единъ пътешественикъ
за единъ младъ *орангутанъ*:

На тръгване отъ островъ *Ява*, азъ си купихъ единъ младъ *орангутанъ*. Като се качихъ на парахода, вързахме го съ желъзна верига о мачтата (дебело и високо дърво, което се издига въ срѣдата на парахода и овързано съ дебели въжета). Маймуната можеше да се движи въ кръгъ на 2 — 3 метра. Азъ се отстранихъ слѣдъ това и наблюдавахъ прѣзъ всичкото врѣме какво ще прави.

Орангутанътъ се движеше силно и изпъваше веригата. Той изпули очи, разпери прѣсти и изкаше да се освободи. . . . Горкото животно много се мъчеше отъ тази верига, която му бѣ взела свободата! . . .

Най-сетнѣ слѣдъ дълги мъки, *орангутанътъ* можà да откопчее веригата, метна я на раменѣтъ си и като свѣткавица се покатери по-въжетата. Сега се усѣщаше по-свободенъ. . . . Той скачаше отъ въже на въже и издаваше радостни викове. Ту се издигне високо по въжетата, ту веднага се спустне надолу, послѣ се хвърли на друго въже и почне да се люлѣ. . . По нѣкога се засилваше силно, като че иска да се хвърли въ океана. . . . Той се радваше като малко дѣте. Опитвахме се да го снемемъ долу, но така силно се държеше, че не бѣ възможно.

Когато дойдохме въ по-студенитѣ мѣста, *орангутанътъ* се промѣни съвѣмъ. Той се гърчеше, свиваше и самъ слѣзе долу и отъ студа из-